

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: V. T.**, zastoupena JUDr. Petronelou Sojkovou, advokátkou, se sídlem Palackého nám. 46, Rosice u Brna, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 3. 2005, č. j. 62 Az 84/2004 – 48,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 3. 9. 2004, č. j. OAM - 2651/VL - 10 - 11 - 2004, byla žádost žalobkyně o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně žádost o udělení azylu podala s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, již napadla rozhodnutí správního orgánu v celém rozsahu výroku. O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 16. 3. 2005, č. j. 62 Az 84/2004 - 48, tak, že žalobu zamítl, vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a dále rozhodl o náhradě nákladů řízení státu a o odměně ustanovené advokátky JUDr. Petronely Sojkové. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud vyšel z toho, že bylo prokázáno, že žalobkyně

pobývala na území České republiky od 9. 4. 2004 na desetidenní vízum. Dne 20. 7. 2004 obdržela správní vyhoštění na dobu tří let. O udělení azylu pak požádala až po zahájení řízení o správním vyhoštění. Podle názoru krajského soudu nebylo prokázáno, že žalobkyně Ukrajinu opustila z důvodu pronásledování za uplatnění politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) dne 20. 4. 2005 kasační stížnost, v níž uvedla, že v jejím případě spočívá vada řízení v tom, že skutkový stav, z něhož správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nebyl správně zjištěn, je v rozporu se skutečností. Vedl k nesprávnému posouzení právní otázky v předcházejícím řízení a v konečné fázi k nesprávnosti napadeného výroku. Skutečné důvody její prosby o udělení azylu nejsou ve spisech řádně zachycené, proto skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, je s nimi v rozporu. Proto je napadený rozsudek nejasný a nepřezkoumatelný. Tato nepřezkoumatelnost podle názoru stěžovatelky spočívá v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí. To vše má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Závěrem stěžovatelka poukázala na to, že napadený rozsudek vychází z názoru, že zásadním důvodem, který ji vedl k podání žádosti o udělení azylu, byly pouze důvody ekonomické. Krajský soud nevzal v úvahu skutečnost, že stěžovatelka porodila dítě (N. T.), o něž se vzorně stará. Obává se, že by ji nebo dítě bývalý milenec mohl připravit o život.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti podotkl, že stěžovatelka podala žádost o azyl až ve chvíli, kdy jí bylo uděleno správní vyhoštění, i když jí nic nebránilo v tom, aby tak učinila již dříve. Správní orgán proto shledal naplnění ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a její žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Stěžovatelka podle názoru žalovaného ani v kasační stížnosti neuvedla nic, co by závěr správního orgánu zpochybnilo. Žalovaný tedy shledal námitky stěžovatelky v podané kasační stížnosti za nedůvodné a navrhl, aby její kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud při tom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle obsahu kasační stížnosti stěžovatelka především uplatňuje důvod, který lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností,

kteře sdělila sama stěžovatelka v jednotlivých fázích azylového řízení. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tuto skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovédit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatelky postupoval, dostatečně zjistil všechny relevantní skutečnosti. Z obsahu žádosti o azyl, stěžovatelčina vlastnoručního prohlášení a provedeného pohovoru, zcela jednoznačně vyplynuly všechny relevantní okolnosti, které byly nezbytné k řádnému zjištění skutečného stavu věci, přičemž ani Nejvyšší správní soud žádné nedostatky či pochybení žalovaného neshledal. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil jsou pro posouzení daného případu dostačující. Ani sama stěžovatelka ostatně nikdy v průběhu správního či soudního řízení jakékoliv další dokazování nenavrhovala. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil. Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Lze tedy uzavřít, že skutkový stav byl v řízení před správním orgánem náležitým způsobem objasněn. Nejvyšší správní soud proto neshledal ani důvod nezákonnosti, jež by spočívala v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by rozsudek krajského soudu byl nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodu rozhodnutí (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). V odůvodnění rozsudku krajského soudu je zcela srozumitelně a jasně vyloženo, z jakého důvodu se krajský soud ztotožnil s rozhodnutím žalovaného a s jeho závěrem, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

